

[Langkilde.]

ter på anden måde. Jeg tror, at der i stigende omfang blandt de almindelige lønmodtagere er en erkendelse af, at denne sikkerhed næppe fuldt ud er prisen værd, og det er da helt klart, at under stærkt efterspørgselspres og under stærkt stigende priser og indkomster vil lønmodtagerne normalt klart blive ladet tilbage i forhold til de grupper, som har anden mulighed for at regulere deres indkomster.

Det var vel synspunkter i den retning, der førte til, at LOs formand, hr. Thomas Nielsen, i en udtalelse den 24. november 1967 til Aktuelt Kvarter sagde:

„Vi har ikke nogen særlig fordel af dyrtidsreguleringen“

— altså den automatiske —

„Under den forudsætning vil man sikkert finde det helt rimeligt, at vi i LO overvejer, om vi ikke bør slippe af med dyrtidsreguleringen og finde et mere rimeligt system.“

Men problemet vedrører selvfølgelig ikke kun de forhold, som afgøres mellem LO og Arbejdsgiverforeningen, det må man klart erkende. For hele den gruppe af funktionærer, som har fået væsentlig større dele af deres lønregulering gennem dyrtidsreguleringen end de egentlige lønarbejdere, er problemet selvsagt større. Det forekommer mig væsentligt, at statsministeren i sin redogørelse understregede vigtigheden af, at den samlede lønstigning, altså både i kraft af overenskomster og lønglidning, ikke må overstige den ramme, der angives af stigningen i produktionens effektivitet. Det, der er væsentligt, og som selvsagt for organisationernes ledere spiller en afgørende rolle, er, at man deler vilkår, at man har samme muligheder, og at ingen har muligheder for at løbe fra de andre. Derfor er samtidigheden i aftalerne og de fælles vilkår for aftalerne om lønstigning af helt afgørende betydning.

Man vil erindre tidligere indkomstpolitiske forsøg. Vi har jo haft sådanne forsøg her i landet; jeg tænker på helhedsløsningen af 1963 — vi kan vel alle sammen huske den,

skønt den ikke blev nævnt i hr. Erling Dinesens tale — som vi har visse erfaringer fra. De huskes måske ikke så stærkt i socialdemokratiske kredse, og den tidligere statsminister, hr. J. O. Krag's erindringer „Ung mand i tredive år“ er jo ikke nået frem til det kapitel endnu, som kunne hedde „Mine indkomstpolitiske forsøg i 1960'erne“. Men hvis de herrer erindrer det, vil de sikkert indrømme, at det var karakteristisk, at da den periode ophørte, hævde man ikke sikret sig, at der ikke skete en eksplosion bagefter. Det var en kortvarig løsning, og de funktionærorganisationer, som var ramt af den, måtte konstatere efter dens ophør, at de havde fået tab i forhold til andre lønmodtagere på et sted mellem 200 og 300 mill. kr. Det er klart, at sådanne vilkår kan vi ikke arbejde med, når vi skal skabe en indkomstpolitisk løsning. Det må være klart, at der må gælde samme vilkår for alle lønmodtagergrupper.

Det forekommer væsentligt, at bestræbelserne må være at skabe en varig, holdbar løsning, som kan give mulighed for udvikling af vore eksporterhverv. Der må skabes grundlag for, at vores eksporterhverv kan udvide styrken af deres konkurrenceevne. Det er noget helt afgørende for at bevare beskæftigelsen, og det er det centrale i regeringens og regeringspartierne sigte. Det kan godt volde nogle vanskeligheder. Bl. a. vil der være vanskeligheder forbundet med overgang af arbejdskraft fra én beskæftigelse til en anden, men vi må sigte imod at få en sådan overgang. Volder det vanskeligheder, må jeg påpege, at det understreger nødvendigheden af at arbejde med de problemer, som ligger omkring arbejdsformidlingen, hele arbejdsmarkedspolitikken, som må effektiviseres netop i denne situation. Min kollega det ærede medlem hr. Lembourn har på en udmærket måde, synes jeg, nævnt nogle af disse problemer som centrale i den indkomstpolitiske situation, og jeg vil gerne nævne det her også, fordi det forekommer mig at være meget væsentligt.

Vi må altså arbejde for at udvikle vore